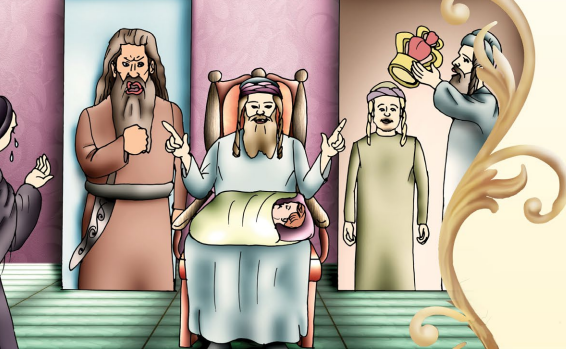

מהיקות השבת

יו"ל ע"י ישיבת 'חיים של תורה' - לובלין/פּעידה"ק ירושלים ת"ו | בראשות הגאון רבי מנחם ברוך יאועע שליט"א תלמידו של מרן פוסק הדור בעל 'שבת הלווי' וזקוק"ל

תרפואת הרה"ח ר' משה-יואל בן רחל שליט"א

משיחותיו של מורינו ראש הישיבה שליט"א

היאך שמו של האדם משפיע עליו?

ונעצרה המגפה. ועל המעשה הזה קבל פנחס שלום מן השמים.

המחנה של עם ישראל

לאחר מכן התורה מונה את כל עם ישראל, לומר שה' מתחיל חשבון חדש עם עם ישראל, והתורה מפרטת את השמות של עם ישראל, כי בשם של האדם יש חשיבות גדולה שהוא משפיע על האדם, כמאמרם (ברכות ז): 'שמה קא גרים, והיאך? על ידי שהאבא מכונן להכניס בכנון רך השם, שנותן לו מהות של יראת ה' ומדות טובות.

"ויקצף משה על פקודי החיל". לכאורה צריך להבין, מדוע משה קצף ולא הוכיחם בדרך נעם? אלא שמושה רבנו קצף כדי ללמד את עם ישראל לדורות כמה צריך להזהר מרחמנות במקום שלא צריך לרחם, ובפרט כדי ששואל המלך ילמד את הפרשה הזאת וילמד ממנה שלא לרחם על עמלק, וכיין שחמל על עמלק הפסיד את מלכותו, כי היה לו ללמד מפרשה זו שאסור לרחם עליהם.

ובודאי משה רבנו לא כעס כלל אלא כעסו היה "קצף" בלבד, היינו מראה חיצוני של כעס, אך אין בו ממשות של כעס כמו הקצף של המשקה שנראה כמשקה אך אין בו ממש. ובכל זאת נתעלמה ממנו הלכה ופרשת שהרת הפלים נאמרה על ידי אלעזר, ללמדנו כמה צריך להתרחק מן הכעס.

מלחמת קדש

כיוצא בזה מצינו בפנחס שהרג את זמרי בן סלוא שגם לרבים מישאל לחטא, כי כל הפרצות מתחילין בגדולים. ועלינו לדעת שפנחס לא עשה זאת מתוך כעס, כי היה אדם רחמן ולא איש מלחמה, כמו שרמז בשמו 'פן - חס' שהיו לו פנים אחרות - פנים של רחמים, ומה שהוא לחם בזמרי היה זה מפני ההכרח שזמרי יזלזל בקדוש ישראל, במשה רבנו, ומחמת כן כל התורה היתה בסכנה, שזמרי טען על משה שכבדו גם הוא חטא ח"ו בכך שגשא את בתו, ולכן כבר לא היתה למשה השפעה על העם להרחיקם מן העברה, כי טענו עליו: 'מום שבך אל תאמר לחברך'.

שהרי אצל קרח מצינו שמושה רבנו השיב לו תשובה ואמר: "המעט מכם כי הבדיל" וכו', אבל אצל זמרי משה רבנו לא יכל להשיב לו שום תשובה, על כך שגשא: 'נתעלמה ממנו הלכה', כי משה רבנו ראה שזמרי רוצה רק לקנטרה, לכן פנחס היה מוכרח להרוג את זמרי ומתוך כך כל החוטאים פּרשו מחטאם

מהיקות הויסים?

קמה לשנא להנחם!?

כאשר עמדתי לסיים את שנות הלמודים בתלמוד תורה, יצאתי עם הורי לחפש 'ישיבה קטנה' להתקבל אליה וללמד בה. אחרי חפושים ונסיונות רבים מצאנו ישיבה שהסכימו לקבל אותי, אך כאשר צות הישיבה ברוי עלי אצל אחד מחברי ששמו (לצורך הספירה) נחום, הוא החליט להתנפל אלי ודבר עלי דברי גנאי.

צות הישיבה הודיעו לי שהם חוזרים בהם ולא אוכל ללמד בישיבה זו, ולאחר ברוי התברר לי שנחום איש בזה. הדבר גרם לי עגמת נפש גדולה מאד וגמרתי לבלי שלא אמחל לנחום לעולם, ובלבי הייתי מלא בכעס ובשנאה כלפיו. כמה שנסו להסביר לי שהכל משמים לא עזה ולא הייתי מסגל למחל לו.

כעבור כחמש עשרה שנה כאשר כבר הייתי אבן עם ילדים, גדון לא נמחקה מלבי השנאה כלפיו. יום אחד, כשנסעתי באוטובוס ומחסר מקום הכרתי לעמד, לפתע באמצע נסיעה מהירה, ילד קפץ לכביש וגרם לנהג לעצור בפתאומיות. הדבר גרם לי לזנק גדול מאד, נזרקתי קדימה על השמשה שהתנפצה מעצמת החבטה, ולא יכלתי לזוז ממקומי. כעבור כחצי דקה אבדתי את ההכרה.

הובלתי לבית החולים ורק כעבור כשתים עשרה שעות התעוררתי, כאשר למולי עומד רופא ירא שמים שאומר לי כך: 'ברצוני לבשר לך שבחסידי שמים חייך נצלו מסכנה, כאשר אני זכיתי להיות שליח לך. החל לך דמום בראש שניצצר באורח נס על ידי "רופא כל בשר"... גופך נחבל קשות מרסיסי זכוכיות שחדרו אליו ובעזרת השם חלצתי את הרסיסים מגופך כמו כן חבשתי לך את הכתף השבורה ואת הרגלים שנחבלו...'

התרגשתי מאד מדברי הרמאים באמנה וחסיתי שאני חייב לו הכרת הטוב עצומה. שאלתי אותו, מה שמך? נחום! הוא השיב. השם הזה הזכיר לי דברים לא נעימים... התבוננתי בו וישאלתי אותו, יתכן שאתה הוא

המשך המעשה בעמוד ד'

צריך להקים ב'חצרו' 'פרם' והיא מלכותו של משה, כמו שמצינו שהקיומו פרם בתוך המשכן שהוא 'חצר ה', כְּאִשֶּׁר כָּל שֶׁבֶט הַנִּיחַ שָׁם אֶת מִטְהוֹ וְרַק מִשֶּׁה אֶהְרֵן פִּרְחָה. וְכִדְעוּ עַל כָּל מַנְהיג הַקֶּבֶ"ה מִקִּיָּם אוֹיְבֵיָם כְּדִי לְשַׁמְרוֹ בְּעַנְוֵהוּ.

ועוד סבה שזרע ראובן רדפו את שבט לוי, משום שלוי התלזה והצטרף לשמעון למכירת יוסף הצדיק; ואף על פי שפונתו היתה לשם שמים, אף כיון שלמעשה יצא שרדפו לחנם, לכן משה רבנו שהיה משבט לוי סבל שזרע

ראובן רדפו אותו, כי כשאדם רודף את חברו הוא משלם על כך עוד בהיותו בעולם הזה, וכאשר רדפו את משה רבנו הוא נפל על פניו, כמו שאברהם אבינו נפל על פניו כאשר התבשר על לידת יצחק.

החנוך שמקבל האב מבנו

כאשר אברהם נפל על פניו הוא היה מלא באמונה, עד שהרגיש כאלו הוא רואה בעיניו את הבר ששומד להולד לו אף על פי שהוא בן מאה שנים. ולכאורה מדוע הקב"ה נתן לו בן רק בגיל מאה; ואמנם הקב"ה מתאוה לתפלתן של צדיקים, אף מדוע לא היה די בתפלות שהתפלל עד גיל צעיר יותר?

אלא, הדנה כאשר נולד לאדם ילד בגיל צעיר הוא מתפלל שיזכה לחנכו, וכאשר נולד לו ילד בגיל מבוגר הוא מכין אחרת - שבאמת בנו מתנהג אותו, שעל ידו הוא מביין כמה הוא מצער את הבריות - כמו התינוק שמעיר את הוריו ומפריע לשנתם, ומתוך כך הוא מתפלל ועובר על מדותיו. ולתפלות ולעבודות כאלו ה' מצפה ביותר.

לכן הקב"ה נתן לאברהם אבינו בגיל שמונים ושש בן ראשון - ישמעאל, וממנו הוא סבל מורוות כשראה את התנהגותו הרעה. והסבה שיצא רשע כזה מאברהם, וכן לכה שמצדק יצא עשוי - היא כדי ללמדנו שכל צדיק

ואפילו אבותינו לא נולדו צדיקים אלא הגיעו לדרגתם מתוך עבודות ויגיעות, שהרי מישמעאל ועשו שהם חלק מאבותיהם, מוכח שמעיקרא היו באבותינו טבעים רעים, אלא שהם שעבדו את טבעיהם לרצון ה'.

השתחוויה מלאה במחשבה

ולאחר מכן, רק בגיל מאה נולד לאברהם בן טוב ומתוק - יצחק אבינו, שממנו רוה אברהם נחת כאשר הוא יודע היטב איך להתנהג עמו, באופן שדרך יצחק בנו הוא עצמו התעלה במדות הטובות של ענה וסבלנות והחזיר את המדות הנעלות האלו בבנו יצחק, וכפי שה' העיד עליו "כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו".

וכשם שאברהם אבינו השתחווה עם אמונה והתבוננות גדולה של הכנה בסבה זו שגרמה לעכוב לידת בנו, כך משה רבנו השתחווה בזמנים שחלקו עליו, וזכר את מעשי סבו לוי שלחם ביוסף וחסב שעושה ואת לשם שמים,

ובכל זאת משה נכדו צריך לסבל מכה, ומכך למד משה כמה צריך להזהר מן המחלקת גם כשהיא נראית לאדם כ'מחלקת לשם שמים'.

בריתה כנמלה

ולראובן היה נכד בשם 'נמואל', שנקרא בן מלשון 'נמלה' (אל"ף ו"א מתחלפים) שברח כנמלה הזריחה מאחיו דתן ואבירם שחלקו על משה. "לאזני משפחת האזני", פרש רש"י שזו משפחת אצבון, וידוע הפרוש בזה ש'אצבון' ו'אזני' מלמדנו לשים את ה'אצבע' ב'אזנים' שלא לשמוע דברים אסורים. ואומר רש"י, איני יודע מדוע משפחתו לא נקראת אצבוני על שמו, ויש לפרש שהתורה מלמדת אותנו בזה שגם אדם שיודע כמה לשים את 'אצבעו' ובוחר בתורה, בכל זאת העקר החשוב מן ה' הוא לשים את 'אזנו' באפרכסת ולשמע דברי חכמים שאפשר לו את דרכי התורה כראוי, לכן משפחתו של אצבון נקראת על שם ה'אזן'. "לער" מלמדנו להיות ערניים להקשיב ולצית לכל דברי התורה הקדושה.

מתיקות רוהם של פנחס ואליהו

מבאר במדרש (פר"א מו) שפנחס הוא אליהו, כי לשניהם היתה אותה רוח, שיש אנשים שמקבלים רוח ה' לעסק בתורה, ויש אנשים שמקבלים רוח ה' לעזור לבני אדם, או שמקבלים מאת ה' חכמה ותכונה מסוימת כגון חכמת הציור שיש בזה חכמה גדולה, ומכל חכמה ותכונה שאדם מקבל מן השמים הוא יכול לבוא על ידה לקרבת אלוקים ולעבודתו יתברך.

כגון שמחכמת הציור ידע הצייר לצייר גם את עצמו ולהפיר מה הם תכונותיו, וכן מחכמת הציור אפשר להגיע לאהבתו יתברך כשמבינים שה' יתברך ציר וגר את גופנו, וציר וגר את כל הבריאה הנפלאה והמפארת.

חיי עולם ולא חיי שעה

והרוח שהיתה באליהו הנביא בדומה לפנחס, היא, שהיה רחמן מאד; ומאידך היה מקנא קנאת ה' והרג את נביאי השקר. ומבאר כנביא שה' התגלה לאליהו בהר חורב, ואחרי שהוא גרם התעוררות תשובה לעם שזעקו על הר הפךמל: "ה' הוא האלוקים". אך היה לו צער גדול מכך שאחר כך העם חזר לסורו, והוא לא

הסתפק ב'חיי שעה' שרק לשעה אחת יכירו את ה', אלא רצה 'חיי עולם' שכלם יכירו את ה' בקביעות. לכן הקב"ה הביא אותו לפני הר חורב ושם התגלה אליו ואליהו הנביא אמר דברי גנאי על עם ישראל.

'משברים' היו מאז ומעולם

והזוה"ק אומר שהקב"ה אמר לו 'מה לך פה אליהו', כלומר מדוע אתה מדבר בפיר רע על כל עם ישראל, הרי אתה יודע שעם ישראל בפנימיות לבם רוצים לעשות רק טוב, והמתנהגים שלא כהגון הם רק קומץ מועט ולא כל עם ישראל.

לכן הקב"ה הראה לו רוח סערה "מפרק הרים ומשבר סלעים", שהזכיר לו בזה את יום מתן תורה שארע במקום שבו הוא עומה, שמיד אחר כך עם ישראל חטאו בעגל ובזה 'פרקו' את הטוב שקבלו ב'ה' סיני, ו'שברו' את ה'סלע', הינו שמפני חטא העגל נשתברו הלוחות.

וכן 'משבר סלעים' מוסב על 'מי מריבה' שהיה צריך להוציא מים מהסלע בדבור, ובגלל חטאם של ישראל משה בא לידי כך שהכה את הסלע, אם כן נשבר על ידם רצון ה' לגבי הסלע הזה.

"ואחר הרוח רעש", הקב"ה הזכיר לאליהו הנביא שעם ישראל חטאו לאחר מתן תורה ברעש של תלונות שהקימו המתאוננים והמרגלים, כמו שכתוב: "ותשא כל העדה ויתנו את קולם ויכבו העם בלילה ההוא".

"ואחר הרעש אש", עדת קרח חטאו גם בהבאת אש הקטרת שאינה רצויה.

היחס כלפי בעלי חיים

"ואחר האש קול דממה דקה", כלומר שרצון ה' הוא שכשאדם רואה חטאים בישראל חלילה, ישמיע לפניו קול של תפלות על עמו שישבו בתשובה, אבל התפלה צריכה להיות בדממה דקה שהוא קול שקט הנובע מתוך רחמנות על השועים ולא לקטרג עליהם.

כי "לא הביט און בעינקב", ה' לא רוצה לראות או לשמוע חסרונות וטענות על בניו אהוביו.

כשאליהו הנביא שמע את התוכחה הזאת מה', שלא לדבר רע על עם ישראל כי הם מלאים בטוב, מיד הוא כסה את פניו באזניתו, כי בזה הבחין בממותיו של הקב"ה שהוא רחום וחנון שרואה בעם ישראל רק טוב, ושוב הקב"ה

מתיקות שיחי

תפילות

רבנונו של עולם וננו למלאות את לבנו ואת פינו בדברי הלל ושבח לשמך הגדול תמיד, וכשצצק בתוךך ובפרט כשצצק בתורת הקרבנות נבא מך להעריך את מתנת אברינו הגדאים, שהעסק באברי הקרבנות מזכיר לנו את התקדים שבאברינו.

יכן כשגלמד על מצות נסוד היין, נזכר את חסד דמנו הדומה בצבעו לצבע היין שהוא יך ונקי מכל מיני נגיפים ומחלות, וכשגלמד על מעשיהם של אבותינו ורוענו, נלמד ללכת בדרכיהם הטובות, כדי שלא נהיה בכלל אותם שהבת קול זועקת כנגדם: 'אוי להם לבריות מעלבונה של תורה', על שהם עוסקים בתורה ולא באים ממנה לתכלית התורה "לאהבה את ה'", שהתורה מתבזה מך שמחשיבים את דבריה כספורים בעלמא ח"ו, ואת עבודת הקרבנות ונסוד היין כעסק גשמי בבשר ודם ויין ח"ו.

ראה נא בענינו ומהר לגאלינו כדי שנוכח במהרה לקיים את תורתך בעבודת הקרבנות בפעל ולא רק בלמוד עליהם, כי מה התועלת לאב שמתכננים לו בית יפה ולא בונים אותו, כך לא נאה לה שאנו רק מדברים בלמודינו מעסק הקרבנות ואיננו יכולים לקיים בפעל, לכן השיבנו ה' אליך ונשובה חדש ימינו כקדם, אמן.

בעין טובה. כשראה אותו אליהו השליך את אדרתו לפניו לרמוז לו שהוא יכול לקבל ממנו את המדות הטובות שהיו למשה רבנו, רחום וחנון וכו', שקבל אותם מה' כאשר כסה את פניו באדרתו.

מיד אלישע עזב את הבקר - שהוא היה עקר הפרנסה בימים ההם - והלך לאלהיה, ללמדנו שראוי לאדם לותר על כל אשר לו כדי לקבל דעת ה' מצדיקים, ואולי ישע בקש מאליהו הנביא לומר להוריו שהוא הולך עמו, ואליהו אמר לו "לך שוב כי מה עשיתי לך", כלומר, אדרבה אני בא ללמד אותך מדות טובות לכבד כל אדם וכל שכן את הוריה אם כן בודאי לך לכבדם. ואלישע ובה את הקרן ונתן לכל העם שהיו שם לאכול מפניו; וזה שהוא שמתנהג בעין טובה ונותן לכלם מאכלים, היה הסימן שהוא ראוי להיות להביא את דבר ה' לישראל.

עדיף להיות מנהיג או תלמיד?

לכן עדיף לאדם לשמש תלמיד חכם מאשר להיות מנהיג, כי כשהוא משמש תלמיד חכם הוא זוכה לעשות את תפקידו בעולם בלי גאווה. וגם המנהיגים הצדיקים אינם מחזיקים עצמם למנהיגים אלא כתלמידים של משה רבנו, ומשה רבנו בעצמו גם הוא נתלה באברהם יצחק ויעקב, כאמרו: "זכר לאברהם ליצחק ולישראל עבדיך", כי הרגיש שהמנהיג הוא אברהם אבינו, והוא בא רק להשלים את מלאכתו של אברהם מה שהשאר לו להשלים, כי לכל צדיק ה' משאיר איזו שהיא מעלה להשלים בעולם (חילין א).

שואל אותו "מה לך פה אליהו", ושוב הוא דבר רע על עם ישראל.

מיד הקב"ה צוה אותו להמליך את חזאל הגוי למלך על הגוים, וזהו דבר שלא מצינו שהקב"ה שולח את הנביא למשח מלך גוי, אבל כל משיחת מלך היא נותנת תפקיד למלך ומלכי הגוים תפקידם לעזור לעם ישראל, וכשעם ישראל לא עושים רצונו של מקום, הגוים נשלחים מאת ה' להטיל אימה עליהם כדי שיחדלו מלעבר על רצונו ה', וכן הצרות שה' מביא על הגוים מעוררת אותנו לפחד מענשים שבאים על החוטאים.

טובו של הנביא

וכן אליהו נצטוו למנות את אלישע לנביא במקומו, וכשהלך למנותו מצאו כשהוא חורש בשנים עשר בקר, שזה מרמז ששנים עשר השבטים היו למוזל עיניו, והיה רואה אותם

לא כל אדם יכול להיות מנהיג, כי אדם מספן לפול מך בגאווה ולהזיק לבריות. אבל כל מי שמקיים מה שעשה אלישע שנאמר בו "וילך אחרי אליהו וישרתהו", הוא זוכה לקבל מהצדיקים דעת ה' וזוכה למעלות הצדיקים. אבל ההנהגה בעצמה היא מסכנת, שכשאדם מנהיג אחרים ורואה שהוא עוזר להם ולפרנסתם, הוא מתמלא בגאווה וסובר שכלם חכים לו הכרת הטוב ולהיות כפופים אליו, ומך הוא נופל מאד, ורק צדיקים שכפופים באמת לה' ולא מחזיקים טובה לנפשם הם יכולים להנהיג.

מתיקות ראובן ומרידות עשו

בציור שבכותרת הגליון: יעקב אבינו נותן שם לבנו הבכור בעת קיום מצות הברית מילה: ראובן כאשר הוא מצביע על מעשיו עשו שבקש להרוג את יעקב על שלקח את בכורתו, ולעמת זאת הוא מצביע על מעשיו ראובן שעתיד לותר על בכורתו ליוסף.

בציור שלפנינו: שמעון בא אל ראובן בניסיון לצרף אותו נגד יוסף הצדיק, אך ראובן מסרב לך כל תוקף, ובמקום זה הוא עסוק לפשפש במעשיו שמו גרם צער לאביו בהחלפת היציגים, ולאחר מכן במכירת יוסף.

מה הקשר בין שמו של ראובן למעשיו עשוי ולמעשיו ראובן?

האם יש קשר בין התנגדותו של ראובן להתנכל ליוסף, ובין מדתו שהיה מפשפש במעשיו, לבין שמו?

ההסבר המלא לציורים והתשובות לשאלות - במאמר הראשון: 'היאך שמו של האדם משפיע עליו?'

מדוע משבט ראובן יצאו דתן ואבירם שרדפו את משה רבנו?

התפקיד נתן לתלמיד

וחז' לא אומרים (שבת ל): 'לא נברא כל העולם כולו אלא לצות לזה, והפשט הפשוט בלצות לזה' הוא, שצריך להתחבר לצדיקים ולעזר להם, כי הצדיקים נותנים לאחרים את תפקידם - לעשות ולהשלים את המעשים שצריך לעשות בעולם, כי בעונותונם אינם רוצים לעשות את הכל ולקבל על כך כבוד, ועל כך תפקידם כדי שלא המעשה יותר מן העושה, אמרו חז"ל 'גדול המעשה יותר מן העושה', שהמעשה את חברו שכרו גדול יותר מפני שבנה חסד מעצמו גדלה וכבוד.

שירה או דרָה?

ולכן הגדילו חז"ל (כתובות צו) להורות לנו שתלמיד צריך לשמש את רבו כעבד את רבו, שזאת כדי שיקבל ממנו את דרך העבודת

שבמקום ההורות לה' על הוגו שכבו להתחנן ועל הגלד שגולה, יושבים ומקעים את ה' בדברי לשון הרע.

שתיקה או הודָה?

כמו כן יש להזהר בשמחות מלשות יין לשכרה שתוצאות השכרות רעים עד מאד, ובפורים ישנה מצוה לשנות יין ומיד לישון (ש"ע ס' תרצ"ה בהגה), ומדוע? כי כששותים יין צריך לזעק הודָה לה', ומיד אחר כך צריך לישון כי עלולים להגיע לידי דבורים אסורים מתוך שתיית היין, ויש ללמד מכהן זהירות לכל פעם שאַספים בצבור, לנקט במדת השתיקה שלא לדבר דברים אסורים, אלא לדבר רק דברי תורה ודברי אהבה ודברי תורה, ואם כבר יצא ומאן שהוא שח בדברים בטלים, יש לקשר זאת מיד לאמונה בה' ולהכרה בתפלתו.

ה', וילמד ממנו ללכת בדרך של יוד מלכנו שהיה שר ומודה לה' על חסדיו, הפך דרכם של הגוים שבזמן שמחותיהם הם משתמשים בכלי מלחמה ויורים וזורקים פצצות, כמו שכתוב "הקול קול יעקב", שעם ישראל בהנחתם במדבר ובניסעתם ובשמחותיהם משתמשים בתוצרות וקול שופר, "והידידי ידי עשו", שהגוים משתמשים תמיד ואפילו בזמני שמחותיהם - בחרב ובחנית.

אם כן לנו יש את הזכות להנהיג את ביתנו בדרך של שירה וזמרה, ובמקום לדבר בבית סרה על הקריות, ראוי לנו לשיר ולומר לה' על חסדיו, וכמו כן יש להזהר מאד בזמני שמחות כמו בהתנות, 'שבע ברכות', 'שלוש זכר' וכדומה, שלא לעסק שם דבורים אסורים כלשון הרע וריכות, שהרי זהו חטא חמור

המבנה לשלום בית

בכך שיבדק האם בדרך כלל אשתו שמחה או עצובה, שאם היא על פי רוב עצובה מוכח שהוא לא מכבדה ולא מתנהג כלפיה כראוי, ואלו אדם שנותן הרגשה טובה לאשתו הרי שהיא בדרך כלל שמחה, ואם לא יצא והתנחם עמה בכל זאת היא תהיה שמחה אם הוא בסוף הכל מתנהג אליה כשורה, ולעצמת זאת אם הוא מתנהג עמה שלא כשורה הרי שאף אם הוא לפעמים משמח אותה - על פי רוב היא לא תהיה שמחה.

סרה, שהיתה אשה קדושה שזכתה לחיות שנים רבות ולשמח את יעקב אבינו ובזכות זה זכתה לעלות בחייה לגן עדן, ואלהיה הנביא למד את רב ברקא שמי שמתנהג כסרה בת אשר ומשמח את הבריות הרי הוא בן עולם הבא (תענית כב), כסרה שזכתה לעולם הבא בזכות ששמחה את יעקב.

ומזה אנו למדים שאדם שמשמח את אשתו הוא בן עולם הבא, והאדם יכול לבדוק האם הוא מתנהג במודות נכונות עם אשתו אם לאו,

בשבת אשר היה בן ששמו היה 'בריעה', ויש לפרש שקרא לו בן מלשון בריאות - 'בריא' (אל"ף וע"ו מתהלים) בהפכת הטוב לה' על השמנים שבגופו, שהוא הפחוס שבין פרקי העצמות והשמנים שבמו, כמו שכתוב "דשנת בשמן ראשי", ובזכות זה זכה לכל סוגי השמנים המבירים את הגוף וכל השבטים נזכרים לשמנו לזרך המנחות, כמו שכתוב "ולאשר אמר רודך מבנים אשר יהי רצוי אחיו וטבל בשמן רגלו". ובזכות ההפכת הטוב של אשר לה', זכה לבת,

עצות מותקות מדבש

שכדי שיזכה ויצא ממנו ריח טוב לפני ה', עליו לשחוק את ישותו ונאותו הדק היטב, וכמו כן בענין המוכר בקבלה 'יעיר אנפין' מלמדנו להקטין את פנינו, כלומר להרגיש קטנים מתוך ענה ולא גדולים בגאון.

שהקב"ה עוטה את בשרנו בעור המגן על הקשר, וזהו מ'אור' התורה שה' עוטה אותנו, לנלות את החסד שב'עור'נו.
ב. את סממני הקטרת היו צריכים לשחק 'הדק היטב, היטב הדק', ללמד את האדם

א. בעטיפת הטלית אומרים "עטה אור כשלמה", ורבי מאיר היה קורא במקום "כתנות עור" - "כתנות אור", ולפי זה גם כאן יש לפרש "עטה עור" כשלמה, שהטלית שעוטפת את גופנו מזכירה לנו את החסד

המשך מתיקות הגיסים

ועד היום אף אחד מהם לא זכה להכנס תחת החפה, כי יש להם שם מאד לא טוב בחוץ.

הנהגתי בראשי וסימתי עמו את השיחה. כשהוא יצא מהסדר פרצתי בבכי שקט, כי הדברים נגעו מאד ללבי:
א. הבנתי שהקב"ה הקפיד מאד על כך ששנאתי אותו, עד שמחמת כן הוא הביא אותי לשכב כמקסל תחת ידו, כדי שאמחק את שנאתי כלפיו.

ב. ראיתי כמה טוב שללל הפחות מעולם לא גליתי לו את שנאתי כלפיו, שאלו הייתי מגלה לו זאת לא הייתי יכול לעמד בפני הבושה כאשר הוא הציל את חיי.
ג. גליתי שאף אדם לא הזיק ולא יכול להזיק לי ומה שחברי קלקל לי בשיבה הוא תקן לי בשדוכים שהם עקר חיי, אם כן למה לשנא להנס?
"תן להכם ויחכם עוד הודע לצדיק ויוסף לקח"

י. מ. א. רקסים

נחום חבר הילדות שלי? הוא הביט בי והחל להחריב 'אני לא מאמין, הוא אמה, שה' זכה אותי לטפל בך'.
'דע לה' המשיך נחום ואמה, במשך השנים האחרונות אני חושב עליך מאד הרבה ומתכנן את צעדי להתנצל בפניך על העול שגרמתי לך. איני יודע האם אתה מודע לכה אף אני הוא שמנעתי ממך להנס לשיבה שקל כף רצית להנס אליה'. [כאמור הדבר היה ידוע לי, אלא שנחום כלל לא ידע שהדבר נודע לי].

נחום יקירי, אמרתי, הצלתי לי את החיים אני חייב לך הקרת הטוב כלי בגול, וברור שאין לי שום הפדה עליך. נחום הוסיף ואמר לי: אני חייב לטפר לך שאף על פי שלא נהגתי כהגון כלפיו בענין הקבלה לשיבה, בכל זאת היתה לך טובה גדולה מכה, כי בן דודי נכנס לאותה ישיבה לשיר שבו אתה היית אמור להנס, ולצערני, רבו של אותו שיעור יצאו לתרבות רעה והדבר הפריע גם לטובים שבהם להתקבל לשיבות גדולות,

מאמר השבוע - פתרון תהלימות

בתלום מתגלה לאדם חיוב געחת מהשבתו במשך היום, ובחלומי נרצו לו גם עתידות, אף יש שני צדדים בתלום, ימין ושמאל, ואפשר ללמד את בעלי התלום דעת ששל ידו ימנה בנדרה תמימת שבחלומי, וכך תלום יתקדם בו לטובה.

לא נשאר גיליון בבית הכנסת? אתה בבידוד ומחפש את המתיקות? יש חלילה את? ניתן להירשם לקבלת הגיליון דרך המייל!
שלח בקשה לכתובת המערכת: a11337788m@gmail.com ותהנה מהגיליון בכל שבוע בלי לפסוע!